

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci **žalobce: Frank Bold Society**, IČO: 65341490, Údolní 33, 602 00 Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 65, 100 10 Praha 10, **za účasti: Sev.en EC, a.s., (dříve Elektrárna Chvaletice, a.s.)** K Elektrárně 227, 533 12 Chvaletice, **zastoupen: Petr Zákoucký, advokát**, Jungmannova 24, 110 00 Praha 1, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2015, č. j. 1796/550/14-Mor,Hd,He,86468/ENV/14,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 24. 2. 2015, č. j. 1796/550/14-Mor, Hd, He 86468/ENV/14, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci rozsudku nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4.622,-- Kč.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a žaloba

Elektrárna ve Chvaleticích je třetí největší tepelnou elektrárnou v České republice. Byla postavena v letech 1973 – 1979. Původně byla elektrárna vlastněna ČEZ, a. s., následně došlo s účinností ke dni 1. září 2010 na základě smlouvy o vkladu části podniku uzavřené mezi společnostmi Elektrárna Chvaletice, a. s., a ČEZ, a. s., ke vkladu části podniku ČEZ, a. s., představované organizační jednotkou „Elektrárna Chvaletice“ do základního kapitálu společnosti Elektrárna Chvaletice, a. s. V průběhu roku 2013 se pak Elektrárna Chvaletice, a. s., stala součástí skupiny Severní energetická a od 1. srpna 2015 užívá Elektrárna Chvaletice, a. s., obchodní firmu Sev.en EC, a. s.

Změnou vlastníka elektrárny došlo k výrazné změně rozsahu využití zařízení, neboť předcházející vlastník provozoval elektrárnu spíše v útlumovém režimu, nový vlastník přešel ke standardní formě využití zařízení na výrobu tepla a elektřiny (viz stranu 79 rozptylové studie). Došlo též ke změně kvality paliva, které je v současnosti v elektrárně ve Chvaleticích (dále též „ECH“) spalováno. Osoba zúčastněná na řízení proto oznámila Krajskému úřadu Pardubického kraje změny v provozu zařízení a navrhla, aby bylo (mimo jiné) **vydáno nové povolení provozu vyjmenovaných stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší** (§ 11 odst. 2 písm. d/ zák. č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů, dále též „zákon o ochraně ovzduší“) – **stávajících čtyř kotlů pro spalování hnědého uhlí s celkovým jmenovitým tepelným příkonem 2298,8 MWt a dvou kotlů najížděcí kotelny pro spalování topného oleje s jmenovitým tepelným příkonem 37,9 MWt, navýšen emisní strop pro tuhé znečišťující látky (dále též „TZL“) na rok 2014 (navýšení ze stávajících 324 tun na 524 tun ročně), stanoveny emisní stropy na období 1. 1. 2016 až 30. 6. 2020 pro TZL, oxid siřičitý a oxidy dusíku a navýšena maximální celková kapacita skladovaného paliva na 1 000 000 t (z 880 000 t).** K oznámení přiložila osoba zúčastněná na řízení též rozptylovou studii, v níž zpracovatel mimo jiné konstatoval (strana 79), že *„na základě současného sledování současného využívání zařízení elektrárny ECH vyplývá, že při srovnání predikce emisí pro rok 2014 se skutečnými emisemi roku 2012 dojde k výrazným změnám ročních emisí sledovaných emisními stropy, a to:*

- *roční emise oxidu siřičitého se sníží o více než polovinu,*
- *roční emise oxidů dusíku se zvýší o cca jednu sedminu a*
- *roční emise tuhých znečišťujících látek se zvýší na více než dvojnásobek.“*

Krajský úřad Pardubického kraje po posouzení ohlášené plánované **změny** v provozu zařízení jako **nepodstatné** dospěl k závěru, že je nezbytné provést změnu integrovaného povolení. Ohlášení změny **Krajský úřad Pardubického kraje** (dále též „správní orgán prvního stupně“) považoval za podnět k zahájení řízení z moci úřední (**řízení o podstatné změně z moci úřední vést nelze**), provedl přezkum závazných podmínek integrovaného povolení a následně dne 24. 10. 2014 **rozhodl** (rozhodnutí č. j. KrÚ 7686/2014/OŽPZ/CH) o 7. změně **integrovaného povolení k provozu ECH**. Tímto byly změněny – mimo jiné – závazné podmínky provozu elektrárny, a to tak, že byl **povoleno provoz vyjmenovaných stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší - čtyř kotlů pro spalování hnědého uhlí a dvou kotlů najížděcí kotelny, navýšen emisní strop pro TZL v roce 2014 z 324t na 524t, stanoveny emisní stropy pro TZL, SO₂ a NO_x na období od 1. 1. 2016 do 30. 6. 2020 a navýšena maximální celková kapacita skladovaného paliva z 880 000 t na 1 000 000 t**

(změna souvisela se změnou dodávaného paliva a s přechodem elektrárny z „útlumového režimu“).

Proti tomuto rozhodnutí podal Frank Bold Society (dále též „žalobce“), který se písemně přihlásil, odvolání, jež Ministerstvo životního prostředí (dále též „odvolací správní orgán“ či „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 24. 2. 2015, č. j. 1796/550/14-Mor, Hd, He 86468/ENV/14 (dále též „žalované rozhodnutí“), jako nepřípustné zamítlo. Odvolací správní orgán totiž dospěl k závěru, že žalobce nebyl účastníkem řízení, neboť správním orgánem prvního stupně projednávána změna nebyla změnou podstatnou ve smyslu § 2 písm. i) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o integrované prevenci“), přičemž dle § 19a odst. 4 zákona o integrované prevenci nejedná-li se podle závěru úřadu o podstatnou změnu zařízení, jsou účastníky řízení o změně integrovaného povolení zahájeného podle odstavce 2 nebo 3 pouze subjekty uvedené v § 7 odst. 1 písm. a) a b) a v § 7 odst. 2 zákona o integrované prevenci.

Se závěry žalovaného žalobce nesouhlasil (viz zejména vymezení základních žalobních bodů při jednání dne 21. 10. 2015 /listy číslo 406 až 409 soudního spisu/), a proto proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu podal žalobu, v níž namítal, že se jednalo o změnu podstatnou, a to hned z několika důvodů.

Dle žalobce **změna dosahuje prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 k zákonu o integrované prevenci.** Dle § 2 písm. i) bodu 1. zákona o integrované prevenci se za podstatnou změnu vždy považuje změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení, pokud sama o sobě dosahuje prahových hodnot uvedených v příloze č. 1 k citovanému zákonu. Příloha č. 1 potom v bodě 1.1 stanoví prahovou hodnotu pro zařízení spalující paliva nad 50MW jmenovitého tepelného příkonu. Ohlášené změny je třeba považovat ze změny dosahující výše uvedených prahových hodnot, zejména změnu paliva je nutno považovat za změnu v užívání a způsobu provozu, která ovlivní celý provoz elektrárny Chvaletice, tedy celou kapacitu zařízení, která činí 2298,8 MW_t tepelného příkonu.

Žalobce je též přesvědčen, že změna zahrnuje výjimku z úrovní emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami. ECH má totiž v současné době v integrovaném povolení stanoven emisní limit 100 mg/m³, přičemž nejlepší dostupná technika dle referenčních dokumentů o nejlepších dostupných technikách (LCP BREF 2006) je pro existující zdroje uvedena od 5 do 20 mg/m³. Z tohoto jednoduchého předběžného srovnání je dle žalobce zřejmé, že ECH výrazně převyšuje úroveň emisí spojenou s nejlepšími dostupnými technikami definovanou pro stávající zařízení v dokumentu BREF z roku 2006. Dle názoru žalobce z toho vyplývá, že jakákoliv změna integrovaného povolení Elektrárny Chvaletice vztahující se k výši emisí TZL znamená výjimku ze závazných podmínek provozu stanovených na základě nejlepších dostupných technik.

V neposlední řadě **předmětná změna může mít dle žalobce významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí.** Rozptylová studie např. připouští, že *změna paliva i rozsah využívání zařízení v elektrárně Chvaletice může ovlivnit roční množství produkováných emisí* (strana 7 rozptylové studie). Studie dále uvádí, že *srovnání predikce emisí pro rok 2014 se skutečnými emisemi roku 2012 dojde k výrazným změnám ročních emisí sledovaných emisními stropy*, a to:

- roční emise oxidu siřičitého se sníží o více než polovinu,
- roční emise oxidů dusíku se zvýší o cca jednu sedminu a
- roční emise tuhých znečišťujících látek se zvýší na více než dvojnásobek.

V prvním pololetí roku 2013 bylo dle rozptylové studie spalováno bývalé palivo, ve druhém pololetí pak převážně současné palivo. Z dat tab. 2.7 rozptylové studie vyplývá, že *u obsahu kadmia, niklu a olova v popílku mezi oběma polovicemi roku není prakticky žádný rozdíl* (i když rozdíly jsou dle predikce patrné – pozn. žalobce), *ale obsah arsenu v popílku je u současného paliva cca trojnásobný* (u arsenu jsou hodnoty následující: původní palivo 42,74; predikce pro nové palivo 177,0 – žalobce tedy dochází k více než čtyřnásobku, v každém případě nárůst bude i dle rozptylové studie výrazný). V případě předmětné změny je tedy dle žalobce podstatné zejména **zvýšení emisí TZL** (nejen v absolutním množství, ale též relativních jednotkách vzhledem k vyrobené energii) a dále **zvýšení emisí arsenu (As)**. Zatímco zvýšení emisí As je v tomto případě způsobeno vyšším obsahem tohoto prvku v nově používaném palivu, příčina zvýšení emisí TZL není v předložených podkladech nijak vysvětlena. Na tomto místě upozornil žalobce na paradox, že v důsledku použití kvalitnějšího paliva (paradoxně) klesá tepelná účinnost zdroje a významně rostou měrné emise TZL. Dle žalobce navíc **dojde k nárůstu emisí benzo(a)pyrenu** – karcinogenní a mutagenní látky, jejíž hodnoty jsou v Pardubickém kraji dlouhodobě překračovány. **Rozptylová studie se však vlivem nárůstu emisí TZL na emise benzo(a)pyrenu vůbec nezabývala, v důsledku čehož nemohly být objektivně posouzeny dopady ohlášených změn na životní prostředí.** Další zásadní vadou rozptylové studie je dle žalobce též to, že tato přináší pouze výpočty příspěvků ECH k průměrné roční imisní koncentraci PM₁₀, nikoliv maximální příspěvky k 24 hodinové koncentraci. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že na tyto jeho námitky žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (stejně jako správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí svého) adekvátně nereagoval. **Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil žalované rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť vyhodnocením změny jako nepodstatné bylo žalobci znemožněno účastnit se řízení v postavení účastníka řízení.**

Pro úplnost je třeba dodat, že žalobce v žalobě namítal i to, že výměna emisních stropů nemohla být v době rozhodnutí „*legálně provedena*“ a že i emisní stropy na období roku 2016 až 2020 byly správním orgánem prvního stupně stanoveny v rozporu se zákonem. Tyto námitky se však již týkají zákonnosti provedené změny integrovaného povolení a v tomto řízení nejsou relevantní, neboť v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10As 149/2015, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2016, č. j. 2 As 255/2015 – 36).

II.

Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

Žalovaný zdůraznil, že posouzení charakteru změny, tedy zda se jedná o změnu podstatnou či nepodstatnou podle zákona o integrované prevenci, je skutečně v dané věci klíčovou právní otázkou. Znovu připomněl, že oznámená změna sama o sobě (§ 2 písm. i/ bod 1. zákona o integrované prevenci) neznámá vznik dalšího energetického zařízení o celkovém jmenovitém tepelném příkonu 50 MW nebo více. Žalovaný nezpochybnil tvrzení žalobce, že ECH má v současné době v integrovaném povolení stanoven emisní limit 100 mg/m³, přičemž nejlepší dostupná technika dle referenčních dokumentů o nejlepších dostupných technikách (LCP BREF 2006) je pro existující zdroje od 5 do 20 mg/m³, nicméně dle žalovaného ohlášenou změnu nelze konfrontovat s úrovněmi emisí spojenými s nejlepšími dostupnými technikami (§ 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci), neboť na spalovací zařízení tohoto typu se vztahují zvláštní ustanovení kapitoly III směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU, o průmyslových emisích (integrované prevenci a omezování znečištění). Dle těchto ustanovení se upravují přechodné národní plány snižování emisí, v nichž jsou stanoveny emisní stropy pro tuhé znečišťující látky, oxid siřičitý a oxidy dusíku (v případě České republiky jde o plán platný od 1. ledna 2016 do 30. června 2020 – pozn. krajského soudu; viz http://www.mzp.cz/cz/prechodny_narodni_plan_cr). Dle žalovaného tak „*směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU, o průmyslových emisích (integrované prevenci a omezování znečištění)*, sama odstraňuje povinnost použití závěrů o BAT“.

Změna podle žalovaného nemůže mít ani významné nepříznivé účinky na lidské zdraví, neboť roční imisní koncentrace frakcí prachu PM₁₀ a PM_{2,5} jsou v souladu s imisními limity stanovenými zákonem o ochraně ovzduší. Hodnoty imisních limitů vycházejí zejména z přijatelného účinku na životní prostředí a jsou samy o sobě měřítkem účinku znečišťujících látek na kvalitu ovzduší. Limity jsou nastaveny tak, aby byly nepříznivé účinky znečišťujících látek omezeny na přijatelnou úroveň. Zcela vyloučit účinky těchto látek však nelze. Rozptylová studie, kterou žalovaný v daném případě považuje za zásadní podklad pro rozhodnutí ve věci, žádné negativní dopady růstu emisí TZL, včetně predikovaného zanedbatelného nárůstu NO_x, na zdraví lidí a životní prostředí nepředpokládala. Jejím autorem je E.K., autorizovaná osoba pro zpracování rozptylových studií. Žalovaný v průběhu správního řízení nezjistil zjevné nesrovnalosti při jejím zpracování. Na žádost ministerstva byla rozptylová studie doplněna dodatkem ze dne 19. 2. 2015. V tomto dokumentu byla studie doplněna o části, které se zabývají nejvyššími denními koncentracemi frakce prachu PM₁₀. Souhrn výsledků uvedených v dodatku dle žalovaného jasně dokumentoval, že samotný příspěvek elektrárny Chvaletice představuje pro 36. maximum denní koncentrace frakce prachu PM₁₀ zcela bezvýznamné hodnoty a nelze očekávat, že by mohl ovlivňovat měřené hodnoty imisních koncentrací. Námitka žalobce, že se rozptylová studie nezabývala vlivem elektrárny na překračování 24 hodinového imisního limitu, je proto podle žalovaného nedůvodná. Součástí dodatku rozptylové studie bylo na straně 14 dodatku také hodnocení vlivu realizace záměru na změny ve znečištění ovzduší benzo(a)pyrenem (C₂₀H₁₂). Podle závěrečné kapitoly, tento vliv nebyl v rozptylové studii konkrétně hodnocen, protože elektrárna Chvaletice není považována za zdroj emitující tento druh emisí. Žalovaný proto uzavřel, že změna č. 7 integrovaného povolení neznámá zhoršení současného stavu ovzduší, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení (provozovatel elektrárny Chvaletice) ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žaloba by měla být odmítnuta, neboť žalobce zjevně žalobou napadeným rozhodnutím na svých právech zkrácen nebyl, jelikož nebyl účastníkem řízení, z něhož žalované rozhodnutí vzešlo. Dle osoby zúčastněné na řízení totiž v zařízení nedošlo k

podstatné změně ve smyslu § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci, jak správně a vyčerpávajícím způsobem zdůvodnily správní orgány, s jejichž závěry se osoba zúčastněná na řízení ztotožnila. Dle osoby zúčastněné na řízení rozptylová studie „*není zatížena vadami*“ a elektrárna Chvaletice není emitentem benzo(a)pyrenu. Námitky týkající se výměny emisních stropů a stanovení emisních stropů na období roku 2016 až 2020 označila osoba zúčastněná na řízení za nepřipustné.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkouvává (příčemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 odst. 1 s. ř. s./) napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7Afs 216/2006-63, dostupný /obdobně jako ostatní zmiňovaná rozhodnutí kasačního soudu/ na www.nssoud.cz).

Dále krajský soud zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že **na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí** (tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9, bod 37 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, bod 12 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012 – 161, či odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014 –

55). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a desítky dalších rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, odstavec 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, odstavec 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, odstavec 17, popř. rozsudky ve věcech sp. zn. 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24. nálezu ze dne 28.5.2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. Z výše uvedených důvodů **krajský soud nebude na košatou a obsáhlou žalobu (žaloba čítala 23 stran) reagovat stejně košatým a obsáhlým rozsudkem** (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 - 48, bod 35). **Výše uvedené lze též považovat za odpověď na výtky žalobce, že v odůvodnění žalovaného rozhodnutí nenalezl odpovědi na všechny jeho dílčí argumenty.**

Nyní k jednotlivým žalobním bodům:

Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný jako nepřipustné zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí o změně č. 7 integrovaného povolení, když dospěl k závěru, že žalobce nebyl účastníkem řízení, jelikož správním orgánem prvního stupně projednáváná změna nebyla změnou podstatnou ve smyslu § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006-105, konstatoval, že „[r]ozhodnutí podle § 60 [zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)] je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, zveřejněn pod č. 287/2005 Sb. NSS), soud však je oprávněn v mezích žalobních bodů zkoumat pouze to, zda se skutečně jednalo o odvolání opožděné a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.“ Přestože posledně citované ustanovení bylo již zrušeno, § 92 správního řádu obsahuje téměř shodnou úpravu. Uvedený závěr rozšířeného senátu je proto plně použitelný i v nyní projednávané věci. Tuto skutečnost ostatně potvrzuje i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, který například v rozsudku ze dne 27.5.2010, č. j. 5 As 41/2009-91, č. 2127/2010 Sb. NSS, uvedl, že „rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřipustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není

odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřipustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu“ (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2015, č. j. 10As 149/2015, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2016, č. j. 2 As 255/2015 – 36).

Zákon o integrované prevenci vymezuje okruh účastníků řízení o vydání integrovaného povolení v § 7. Dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o integrované prevenci účastníky řízení o vydání integrovaného povolení jsou vždy občanská sdružení, obecně prospěšné společnosti, zaměstnavatelské svazy nebo hospodářské komory, jejichž předmětem činnosti je prosazování a ochrana profesních zájmů nebo veřejných zájmů podle zvláštních právních předpisů, dále obce nebo kraje, na jejichž území může toto zařízení ovlivnit životní prostředí.

Shodně zákon vymezuje i okruh účastníků řízení o podstatné změně integrovaného povolení (viz § 19a odst. 1, 2 zákona o integrované prevenci). Naopak nejedná-li se podle závěru úřadu o podstatnou změnu, jsou účastníky řízení o změně integrovaného povolení pouze subjekty uvedené v § 7 odst. 1 písm. a) a b) a v § 7 odst. 2 zákona o integrované prevenci (za zvláštní právní předpis ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o integrované prevenci přitom nelze považovat zákon č.500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů /srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 43/2011 – 53/).

Žalobce v žalobě tvrdil, že se v daném případě jednalo o podstatnou změnu a měl proto být považován za účastníka řízení, jelikož je občanským sdružením ve smyslu § 7 odst. 1 písm. e) zákona o integrované prevenci.

Dle § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci se podstatnou změnou rozumí změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení, která může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí; za podstatnou změnu se vždy považuje

1. změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení, pokud sama o sobě dosahuje prahových hodnot uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu,

2. změna provozu v zařízení k tepelnému zpracování odpadu zpracovávajícího v zařízení uvedeném v příloze č. 1 k tomuto zákonu pouze ostatní odpad, která se dotkne tepelného zpracování nebezpečného odpadu,

3. změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení, která zahrnuje výjimku z úrovně emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami (§ 14 odst. 5) nebo vyplývá z výsledků přezkumu závazných podmínek integrovaného povolení provedeného na základě § 18 odst. 2 písm. d).

Dle žalobce **změna dosahuje prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 k zákonu o integrované prevenci.** Podle § 2 písm. i) bodu 1. zákona o integrované prevenci se za podstatnou změnu vždy považuje změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení,

pokud sama o sobě dosahuje prahových hodnot uvedených v příloze č. 1 k citovanému zákonu. Příloha č. 1 potom v bodě 1.1 stanoví prahovou hodnotu pro zařízení spalující paliva nad 50MW jmenovitého tepelného příkonu („*spalování paliv v zařízeních o celkovém jmenovitém tepelném příkonu 50 MW nebo více*“). **Tato námitka je dle názoru krajského soudu důvodná.**

Předně je třeba zopakovat, že se změna ohlášená osobou zúčastněnou na řízení týkala (mimo jiné) povolení provozu vyjmenovaných stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší (§ 11 odst. 2 písm. d/ zákona o ochraně ovzduší) - čtyř kotlů pro spalování hnědého uhlí s celkovým jmenovitým tepelným příkonem 2298,8 MWt a dvou kotlů najížděcí kotelny pro spalování topného oleje se jmenovitým tepelným příkonem 37,9 MWt a navýšení emisního stropu pro TZL na rok 2014 (navýšení ze stávajících 324 tun na 524 tun ročně). **Ačkoliv se jednalo o stávající zdroje, bylo nově rozhodováno o povolení provozu těchto zdrojů (s celkovým jmenovitým tepelným příkonem přesahujícím 2000 MWt) ve smyslu § 11 odst. 2 písm. d/ zákona o ochraně ovzduší.**

Dále, jak již uvedl Nejvyšší správní soud např. v odůvodnění rozsudku ze dne 3.12.2015, č. j. 9 As 113/2015 – 42 (bod 40), **za změnu provozu lze nepochybně považovat i změnu ve způsobu provozu, tj. změnu v jeho dosavadním užívání.** V daném případě, jak bylo konstatováno v rozptylové studii (viz strany 6, 7 a 79), se změnou vlastníka „**došlo k výrazné změně rozsahu využití zařízení**“, neboť předcházející vlastník provozoval elektrárnu v útlumovém režimu, **nový vlastník však přešel ke standardní formě využití zařízení na výrobu tepla a elektřiny, došlo též ke změně paliva.** Z hodnot tabulky Tab. 1.3 na straně 7 rozptylové studie vyplývá, že **při přibližně shodné tepelné účinnosti dojde v roce 2014 (vůči roku 2012) k nárůstu využití výrobního zařízení o cca třetinu až polovinu** (k tomu, že **podstatná změna nemusí spočívat pouze ve vzniku nové či v rozšíření stávající výrobní kapacity**, srov. např. bod 43 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 As 152/2014 – 43).

Konečně i samotnou změnu paliva (k tomu, že důvodem ohlášené změny je „*přechod na kvalitnější palivo*“, viz vyjádření osoby zúčastněné na řízení při jednání dne 21. 10. 2015 – list číslo 407 soudního spisu) je v tomto případě třeba považovat za změnu v užívání a způsobu provozu, která ovlivní celý provoz elektrárny Chvaletice, tedy celou kapacitu zařízení, která činí 2298,8 MW_t tepelného příkonu, a to z následujících důvodů:

Jak již bylo uvedeno výše, rozptylová studie připouští, že při srovnání predikce emisí pro rok 2014 se skutečnými emisemi roku 2012 **dojde k výrazným změnám ročních emisí sledovaných emisními stropy, a to:**

- roční emise oxidu siřičitého se **sníží** o více než polovinu,
- roční emise oxidů dusíku se **zvýší** o cca jednu sedminu a
- roční emise tuhých znečišťujících látek se **zvýší na více než dvojnásobek.**

V prvním pololetí roku 2013 bylo dle rozptylové studie spalováno bývalé palivo, ve druhém pololetí pak převážně současné palivo. Z dat Tab. 2.7 rozptylové studie (strana 15) vyplývá, že „*u obsahu kadmia, niklu a olova v popílku mezi oběma polovicemi roku není*

*prakticky žádný rozdíl, ale obsah arsenu¹ v popílku je u současného paliva cca trojnásobný“ (dle výpočtů žalobce dokonce téměř čtyřnásobný). V případě předmětné změny je tedy – jak správně zdůraznil žalobce - podstatné zejména zvýšení emisí TZL (nejen v absolutním množství, ale též relativních jednotkách vzhledem k vyrobené energii) a dále zvýšení emisí arsenu (As). Zatímco zvýšení emisí As je způsobeno vyšším obsahem tohoto prvku v nově používaném palivu, příčina zvýšení emisí TZL nebyla, jak důvodně namítal žalobce, v průběhu řízení nijak vysvětlena. Soud souhlasí s tím, že logické by bylo, kdyby použití kvalitnějšího paliva (zejména nižší podíl popelovin a vody, cca o 50 % vyšší výhřevnost) vyvolalo jednak zvýšení tepelné účinnosti zdroje, jednak pokles měrných emisí TZL. Nicméně ve skutečnosti dle rozptylové studie účinnost mírně klesá a měrné emise TZL výrazně rostou (viz též rozbor J.H. na listu číslo 400 soudního spisu). **Tento paradox žalovaný neobjasní a neobjasní ho ani zpracovatel rozptylové studie (list číslo 417 soudního spisu). Akceptovatelné vysvětlení nicméně soudu poskytl (prostřednictvím žalobce) vedoucí Laboratoře pro studium kvality ovzduší při Ústavu pro životní prostředí Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy v Praze ve vyjádření založeném na listech číslo 393 až 397 soudního spisu (všechny listiny byly čteny při jednání dne 21.10.2015, resp. 22. 2. 2016), když uvedl (viz list číslo 394 soudního spisu), že „instalovaná technologie spalování uhlí nebo následné odprášení spalín neodpovídají vlastnostem současného paliva“ (což ostatně potvrdil i zástupce osoby zúčastněné na řízení při jednání dne 21. 10. 2015, když konstatoval, že „instalované odlučovače v důsledku poklesu objemu oxidu síry v palivu nedokážou zachytit takový objem TZL, jejich emise se tedy nepatrně, tj. z 9g/GJ na 12g/GJ, tj. o třetinu“ zvýší – viz list číslo 407 soudního spisu), tudíž dochází k nárůstu emisí TZL (přičemž emise TZL narůstají jak absolutně, tak v relativních jednotkách vzhledem k vyrobené energii - k tomu viz tabulku 1.2 rozptylové studie) a je nutno žádat o navýšení emisního stropu. Změna paliva tak v tomto případě ovlivní celou kapacitu zařízení, byť nedošlo k vybudování nového technologického celku o celkovém jmenovitém tepelném příkonu 50 MW nebo více (k tomu, že podstatná změna nemusí spočívat pouze ve vzniku nové či v rozšíření stávající výrobní kapacity, srov. např. bod 43 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 As 152/2014 – 43).***

Ze všech shora uvedených důvodů **krajský soud přisvědčil žalobci, že ohlášenou změnu (zahrnující přechod z útlumového režimu, povolení provozu vyjmenovaných stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší a změnu paliva spojenou s výrazným navýšením emisí TZL) je třeba považovat za změnu podstatnou ve smyslu § 2 písm. i) bodu 1. zákona o integrované prevenci.**

Pokud by snad bylo namítáno, že tato interpretace § 2 písm. i) bodu 1. zákona o integrované prevenci je příliš extenzivní, je třeba připomenout, že při výkladu tohoto ustanovení je nutné vycházet také ze smyslu a účelu zákona o integrované prevenci, kterým je dosažení vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku uplatněním integrované prevence a omezování znečištění. Jedním z principů práva životního prostředí, jehož je integrovaná prevence součástí, je princip účasti jednotlivce i veřejnosti na rozhodování o životním prostředí. Tyto premisy je třeba mít na paměti při výkladu, zda se jedná o

¹ Arsen se vyskytuje převážně v částicích s aerodynamickým průměrem do 2,5 µm (EC 2001b). Vysoké koncentrace způsobují poškození nervového systému (SZÚ 2012). Kritickým účinkem dlouhodobého vdechování arsenu je rakovina plic (EC 2001b; WHO 2000). V podrobnostech viz např. http://portal.chmi.cz/files/portal/docs/uoco/isko/grafroc/13groc/gr13cz/tab/tabI5_CZ.html.

podstatnou změnu zařízení či nikoliv. Od toho se totiž odvíjí účast veřejnosti (tj. žalobce) při rozhodování o změně integrovaného povolení (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 As 152/2014 – 43, bod 32).

Žalobce dále namítal, že vzhledem k výraznému nárůstu emisí TZL (dle rozptylové studie na dvojnásobek) dojde k nárůstu emisí benzo(a)pyrenu – karcinogenní a mutagenní látky,² neboť množství prachových částic a koncentrace benzo(a)pyrenu spolu koreluje. Hodnoty benzo(a)pyrenu jsou přitom v Pardubickém kraji dlouhodobě překračovány (imisní limit je v současnosti překračován na většině stanic /k tomu např. http://portal.chmi.cz/files/portal/docs/uoco/isko/grafroc/14groc/gr14cz/IV2_BaP_CZ.html). Konkrétně žalobce uvedl, že dle emisního potenciálu uhlí se jedná o emise kolem 80 (resp. 36, v závislosti na použité literatuře) kg benzo(a)pyrenu za rok nebo 60-70 (resp. 26, v závislosti na použité literatuře) kg benzo(a)pyrenu. Takovou změnu lze dle žalobce ve smyslu § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci charakterizovat jako změnu v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení, která může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí.

Správní orgány tuto námitku odmítly s tím, že ECH není emitentem benzo(a)pyrenu, taktéž zpracovatel rozptylové studie vycházel z toho, že ECH není emitentem benzo(a)pyrenu. **Tento předpoklad je však nesprávný (jak namítal žalobce v průběhu řízení, z něhož žalované rozhodnutí vzešlo; viz též rozbor doktora Hovorky na listech číslo 394 až 396 soudního spisu), když z protokolů o měření (list číslo 529 a list číslo 544 soudního spisu) bylo zjištěno, že ECH je emitentem benzo(a)pyrenu a že ECH za emitenta benzo(a)pyrenu považuje i Český hydrometeorologický ústav (dále též „ČHMÚ“ – viz list číslo 557 soudního spisu). Vzhledem k tomu, že v atmosféře je benzo(a)pyren téměř výlučně vázán na částice atmosférického aerosolu (což připustil i zpracovatel rozptylové studie – viz list číslo 420 soudního spisu), bude nezbytné, aby správní orgány v dalším řízení posoudily vliv nárůstu emisí TZL na emise benzo(a)pyrenu a vliv zvýšení emisí benzo(a)pyrenu na lidské zdraví a životní prostředí, když soud nemůže tyto úvahy činit za žalovaného (shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2011, č. j. 9As 36/2011 – 105/), a to nejen proto, že k tomu nemá potřebné odborné znalosti, ale především proto, že nemůže nahrazovat činnost správních orgánů. Než se tak stane, je třeba závěr správních orgánů, že ohlášená změna nemůže mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí, hodnotit jako předčasné, a tudíž nesprávné (pro úplnost je třeba dodat, že nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbohem problematiky učiněným až v řízení před soudem a na takto dodatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2011, č. j. 4 As 21/2011 – 60/). V dalším řízení bude též vhodné si položit otázku, **zda je udržitelné hodnotit dvojnásobný nárůst emisí TZL u jednoho z největších emitentů (mezi průmyslovými provozy) prachových částic (PM₁₀) v České republice (viz např. údaje za rok 2013 na http://arnika.org/soubory/dokumenty/toxicke-latky/IRZ/IRZ2013/IRZ_Zebricky_nejvetsich_znecistovatelu_v_CR_2013.pdf, tabulka 18)****

² Benzo[a]pyren, který se v ovzduší vyskytuje převážně navázán na částice, je vhodným markerem znečištění ovzduší PAH. Důvodem je jeho stabilita a relativně konstantní příspěvek ke karcinogenní aktivitě směsi PAH vázaných na částicích (EC 2001a). Benzo[a]pyren je klasifikován jako prokázaný lidský karcinogen (IARC 2014). Kromě toho také dráždí oči, nos, krk a průdušky (EEA 2013c). V podrobnostech viz např. http://portal.chmi.cz/files/portal/docs/uoco/isko/grafroc/13groc/gr13cz/tab/tabI5_CZ.html

jako změnu, která nemůže mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí.

Pokud jde o vztah přechodných režimů a závěrů o nejlepších dostupných technikách, je třeba uvést, že na spalovací zařízení tohoto typu se vztahují zvláštní ustanovení kapitoly III směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU, o průmyslových emisích (integrovane prevenci a omezování znečištění), dále též „IED“. Jak plyne např. z oficiálních stanovisek Komise (viz např. http://ec.europa.eu/environment/industry/stationary/ied/faq.htm#ch3_8) i z metodických materiálů žalovaného (viz např. <http://www.mzp.cz/www/ippc4.nsf/b8b42dbc0c8637bac125773c0021a91e/b80e2b27177461f1c1257e270043da65?OpenDocument>), pro zařízení, která využívají § 37 a 39 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů, se souběžně neaplikuje § 14 odst. 4 a 5 zákona o integrované prevenci (tj. není povinnost žádat o výjimku podle zákona o integrované prevenci kvůli možnosti provozovat zařízení v přechodném mechanismu podle zákona o ochraně ovzduší). **Tento postup se však týká pouze látek, které jsou zahrnuty do mechanismů podle § 37 a 39 zákona o ochraně ovzduší, tj. NO_x, SO₂ a TZL.** Navíc byt bylo tvrzeno, že ECH je zařazena do přechodného národního plánu (§ 37 zákona o ochraně ovzduší), nelze přehlédnout, že teprve dne 10. dubna 2015 přijala Komise rozhodnutí C(2015) 2298 o oznámení předloženém Českou republikou týkajícím se přechodného národního plánu podle článku 32 IED a **přechodný plán národní plán byl vyhlášen (§ 37 odst. 6 zákona o ochraně ovzduší) ve Věstníku MŽP až v červnu 2015 (do té doby se jednalo pouze o návrh přechodného plánu), tedy po vydání žalovaného rozhodnutí** (viz např. <http://www.mzp.cz/www/ippc4.nsf/b8b42dbc0c8637bac125773c0021a91e/a508cf29970f07b9c1257e8100305536?OpenDocument>). V době vydání žalovaného rozhodnutí proto ECH nemohla být považována za subjekt účastníci se mechanismus upraveného v § 37 zákona o ochraně ovzduší (pro rozhodování správního orgánu je přitom rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí /viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79/). **Pro zařízení mimo přechodné režimy přitom je a bylo možné po splnění všech podmínek žádat a poskytovat výjimky z aplikace hodnot emisí spojených s BAT (nejlepší dostupné techniky - Best Available Techniques, souhrn evropských nejlepších dostupných technik je pak uveden v referenčních dokumentech o BAT, tzv. BREF - Reference Document on Best Available Techniques) podle § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci, nicméně hodnota emisních limitů v těchto výjimkách podle zákona o integrované prevenci nesmí být nikdy vyšší, než jsou požadavky specifických emisních limitů stanovených vyhláškou č. 415/2012 Sb.** Je pravdou, že závěry BAT pro velká spalovací zařízení dosud nebyly publikovány v Úředním věstníku EU (očekává se, že se tak stane v průběhu tohoto roku), takže nebylo možno v době vydání žalovaného rozhodnutí o výjimkách podle § 14 odst. 5 zákona o integrované prevenci rozhodovat (neboť BREF přijaté před 6. 1. 2011 nejsou použitelné / čl. 13 odst. 7 IED a § 14 odst. 10 zákona o integrované prevenci/), **nicméně pro účely vyhodnocení charakteru ohlášené změny a rozhodování o účastenství žalobce nebylo dle krajského soudu vyloučeno použití hodnot uvedených BREF z roku 2006 (LCP BREF 2006) jako referenčního kritéria (použití BREF z roku 2006 „jako podpůrného orientačního vodítka“ ostatně připustila i osoba zúčastněná na řízení – viz např. bod 14 vyjádření „k připomínkám spolku Frank Bold Society“ ze dne 10.10.2014), když bylo s ohledem na technologický vývoj vyloučeno, aby nové hodnoty byly „mírnější“ než hodnoty uvedené v BREF z roku 2006. Nikdo z účastníků řízení přitom nezpochybnil tvrzení žalobce, že ECH měla (a má) v integrovaném povolení stanoven emisní**

limit pro TZL 100 mg/ m³, přičemž nejlepší dostupná technika dle referenčního dokumentu BREF (LCP BREF 2006) je pro existující zdroje uvedena od 5 do 20 mg/m³.³ Krajský soud se proto ztotožnil i s námitkou žalobce, že v době vydání žalovaného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) bylo možno konstatovat, že změna zahrnuje (materiálně) výjimku z úrovně emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami a měla být dle § 2 písm. i) bodu 3 zákona o integrované prevenci považována za podstatnou.

Naopak nedůvodná je námitka žalobce, že se rozptylová studie nezabývala vlivem ECH na překračování 24 hodinového imisního limitu, neboť na žádost žalovaného byla rozptylová studie doplněna dodatkem ze dne 19. 2. 2015, který se nejvyššími denními koncentracemi frakce prachu PM₁₀ zabýval. Dle dodatku příspěvek ECH představuje pro 36. maximum denní koncentrace frakce prachu PM₁₀ „zcela bezvýznamné hodnoty“ a „nelze očekávat“, že by mohl ovlivňovat měřené hodnoty imisních koncentrací.

IV.

Závěr a náklady řízení

Jelikož žaloba byla důvodná, soud žalované rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil (výrok I). Současně úspěšnému žalobci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) přiznal vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) tvořených:

- a) náhradou zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,-- Kč,
- b) paušální náhradou hotových výdajů dle § 1 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s. (2 x písemné podání ve věci samé /žaloba, podání ze dne 3.11.2015/, 2 x účast na jednání před soudem) ve výši 1.200,-- Kč,
- c) náhradou cestovních výdajů za dvě cesty pověřeného zaměstnance žalobce vlakem k nařízenému soudnímu jednání a zpět (2 x 211,-- Kč).

Celkové náklady řízení tedy činí 4.622,-- Kč.

Osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 5 s. ř. s. a contrario).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

³ Dostupné online na http://eippcb.jrc.ec.europa.eu/reference/BREF/lcp_bref_0706.pdf.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 29. února 2016

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová